

Les empreses poden canviar el món?

El planeta té una capacitat limitada per regenerar els recursos que anualment consumim. “La Terra ja no dona l’abast. Si es manté el ritme de consum actual, l’any 2030 faran falta dos planetes per satisfer les necessitats de la població mundial, i tres l’any 2050”. La frase és de Mathis Wackernagel, l’inventor del concepte *petjada ecològica*, una expressió que ha fet fortuna i serveix per alertar la humanitat sencera del risc de col·lapse ambiental. D’altra banda, malgrat el recent ascens d’alguns negacionistes, és una evidència científica que el clima està canviant. El 2016 serà, molt probablement, l’any més càlid de la història, de manera que 16 dels 17 registres més elevats des que hi ha mesuraments disponibles correspondran al segle XXI. I en l’àmbit social les dades no són pas més encoratjadores. L’informe d’Intermon Oxfam *Una economia al servei de l’1%*, publicat el gener d’enguany, afirma: “L’esclatxa entre rics i pobres està assolint nous màxims. L’1% més ric de la població mundial acumula més riquesa que el 99% restant [...]. El 2015 les 62 persones més riques del món posseïen la mateixa riquesa que els 3.600 milions més pobres del planeta”.

Per abordar tots aquests reptes és necessari prendre mesures urgents i conjuntes, perquè el nostre model de vida i la manera de produir no són sostenibles. En aquest context, les Nacions Unides van presentar l’any passat els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), el nou full de ruta mundial per al període 2015-2030. Es tracta de 17 grans objectius i 169 fites específiques, establertes mitjançant un procés participatiu sense precedents, amb 193 estats i representants de les diverses parts interessades de la societat civil:

DANIEL ORTIZ

DIRECTOR DE L'ÀREA D'INNOVACIÓ SOCIAL DE L'INSTITUT CERDÀ

ONGs, empreses, etc. Els ODS ens emplacen a treballar per eradicar la pobresa i la fam, garantir la salut, l’educació i el benestar per a tothom, aconseguir la igualtat de gènere, tenir accés a l’aigua, el sanejament i l’energia no contaminant, fer possible un treball decent i la reducció de les desigualtats, etc.

Per aconseguir els ODS serà imprescindible que governs, empreses i tercer sector arribin a acords i siguin capaços de construir conjuntament noves solucions. D’ara endavant, la transversalitat, la visió col·laborativa i la cerca d’aliances hauran de formar part de les agendes de tots: consells de ministres i consells d’administració, assemblees d’estudiants i patronats d’ONGs.

Recentment la Red Española del Pacto Mundial ha organitzat una interessant jornada sobre els ODS a la seu del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya, amb grups de treball específics sobre aigua, energia, treball decent i aliances. La jornada ha servit per posar de manifest dos missatges importants. Primer, que el context és fo-

Per aconseguir els Objectius de Desenvolupament Sostenible caldrà que governs, empreses i tercer sector arribin a acords

namental: els ODS són globals, però s’han de fer aterrar en cada territori concret. I segon, que Catalunya és un país pioner en la definició d’una estratègia per al desplegament d’aquests objectius, en els quals el govern de la Generalitat ja està treballant, colze a colze, amb les empreses i la societat civil.

Les empreses estan cridades a ser un actor fonamental en aquest nou escenari, i els ODS són una oportunitat extraordinària per a elles. El món s’enfronta a uns reptes formidables i les empreses disposen d’uns recursos extraordinaris (en termes de coneixement, creativitat i capacitat de producció) que es poden aprofitar per donar resposta als grans desafiaments de la humanitat. Estem davant d’una oportunitat excepcional per explorar col·laboracions, promoure complicitats i construir aliances entre les empreses, la ciutadania i els governs. Les empreses més intel·ligents i coratjoses ja fa temps que ho han descobert i no han dubtat a construir els seus avantatges competitius sobre un sòlid compromís social. A escala global, Unilever, amb el seu CEO Paul Polman al capdavant, i la seva aposta pels *sustainable living places*, n’és un cas paradigmàtic. I a escala local, La Fageda, amb el lideratge de Cristóbal Colón i el seu projecte d’inclusió social, capaç d’oferir una feina digna a totes les persones amb discapacitat de la Garrotxa, també constitueix un referent de primer ordre.

Les empreses ciutadanes –és a dir, aquelles que siguin capaces de prendre consciència del moment històric actual, i s’atreveixin a congregar l’interès propi amb l’interès general, contribuint així amb la seva activitat ordinària a donar resposta als grans reptes dels ODS–seran les organitzacions guanyadores. I també, sens dubte, les que lideraran el futur.

L’abús i la gesticulació

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

❖ Anem d’obvietats. La primera és que detenir i processar ciutadans en principi lliures per cremar imatges d’algú, sigui aquest algú el rei d’Espanya o el senador Palpatine, és una bajanada i, sobretot, un abús de poder i un contrasentit que atempta, es miri com es miri, contra les nocions més elementals de la llibertat d’expressió i de la democràcia. Particularment, he escrit alguna vegada que no sóc partidari de les cremes de fotos ni de banderes o altres símbols, perquè com a acte de protesta em semblen infantils i maldestres, i trobo que no serveixen per a gaire cosa més que no sigui escalfar (mai més ben dit) les emocions més primàries. Ara bé, això no vol dir que no cregui que, en un estat de dret, tothom ha de ser lliure de calar foc a les imatges que li vingui de gust, com succeeix a les democràcies avançades, i el fet que a Espanya això estigui tipificat com a delictes només confirma el que ja sabíem: que parlem d’una democràcia mig i mal feta, concebuda i desenvolupada sota l’influx de l’autoritarisme del règim franquista. Ni més ni menys.

❖ Dit això, la segona obvietat és que la insistència de la CUP cada vegada que algun independentista ha de sofrir el Codi Penal espanyol, exhortant els Mossos a no actuar a les ordres de l’estat espanyol i demanant de passada la dimissió del conseller d’Interior del govern català per no interceptar les ordres de detenció, només pot alimentar-se de la desinformació o d’una voluntat deliberada d’escampar la confusió. Els Mossos, i els cossos de policia en general, no detenen ningú per ordre de cap polític, sinó d’un jutge. Reben una ordre judicial i el seu deure és executar-la. Fi de la història. Són els missatgers que porten males notícies, i les males notícies mai són ben vingudes, però demanar-los que no facin la seva feina és equivalent a exigir-li al carter que no treballi a les ordres de l’estat espanyol i per tant s’abstingui de portar-nos a casa les multes de trànsit o les cartes certificades d’Hisenda. Una cosa sense cap ni peus, com és fàcil de comprendre. Segur que, com es lamenten sovint des de la CUP, hi ha una part dels Mossos que combrega amb la ideologia del nacionalisme espanyol, com segur que hi deu haver una altra part que vota altres partits (inclosa la mateixa CUP) o que no vota. Però això no té res a veure amb l’exercici de la seva funció.

❖ Una altra cosa és que, a Espanya, les ordres judicials tinguin sovint una evident càrrega política, i que el sistema judicial espanyol estigui contaminat i interferit de política fins al moll de l’os. D’acord. Aleshores, a què treu cap demanar que el conseller d’Interior català es comporti com un ministre de l’Interior espanyol? Si afirmem, i amb raó, que un dels motius per voler la independència és que a Espanya no existeix la separació de poders, ara hem de fer caure els nostres governants en el mateix vici? No s’entén. Com no s’entén que es pretengui practicar la desobediència sense conèixer-ne i assumir-ne les conseqüències. Sense això no hi ha desobediència, sols gesticulació.

DE FITA A FIT

L'Estat es quedarà les autopistes de peatge en fallida

JORDI DURÓ